

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ Η ΠΑΠΑΔΙΑ

«Ένας παπάς λειτούργαγε 'ς ένα 'ρημο 'κλήσάκι.
Κι' απ' τ'ο πολύ λειτούργημα κ' από τήν ψαλμοψαλιά του,
'Εφάρλας τ'ο χέρι του κ' έπεσε τ'ο ποτήρι.
Ούλο τ'ο βιός του τ'ο 'δωκε δέ 'βρίσκει έλεημοσύνη.
Πουλάει και τήν παπαδιά, πουλάει τήν μαυρομάτα.
Παρασκευή τήν έλουζε Σαββάτο τή χτενίζει,
Τήν Κυριακή τ' απόγιομα τή 'βγάινε 'ς τ'ο παζάρι.
— Πόσο, παπά, τήν παπαδιά πόσο τή μαυρομάτα ;
— Χίλια 'χει τ'ο 'να μάγουλο, χίλια 'χει κα τ'ο άλλο,
— Τ'ο λυγρό της τ'ο κορμί ξεμαρμάρει; δέν έχει.
— Στρώσε, παπά μου, τήν ποδιά γιά νά σου τά μετρήσω».

ίδιο τραπέζι τους μεγάλους αδερφίνους φωτιστάτες, μέσα στους
όποιους έμπληγαν δάδες, και τέλος βρήκε κάποια πρόβατα νά στείλη
τήν οικονόμο και τις δυο άλλες γοιές έξω από τ'ο σπίτι. 'Εφρόνι-
σε μάλιστα νά δέση τ'ο σκόλο του σπιτιού μέσα στην έυλένια
φωλιά του και νά σκεπάση τ'ο άνοιγμα τής φωλιάς αυτής μ' ένα
άλογιστο τομάρι.

«Ο παππούς άφισε τήν κοκκινομαλλούσα 'Ιωσηφίνα μέσα στο
σπίτι, τή διάταξε νά καθαρίση μέ προσοχή τ'ο μεγάλο άσημνιο πο-
τήρι—τ'ο οικογενειακό κειμήλιο—έπίνω στο όποιον ήταν σκαλι-
σμένοι οι θαλάσσιοι θεοί μέ τά δελφίνια τους, και νά τ'ο βάλη
στό λιθαρόνιο τραπέζι.

— Καί ύστερα, έπρόσθεσε μ' έναν άλλοκοτο τόνο, νά πής
νά κοιμηθής!...»

«Η 'Ιωσηφίνα εκαθάρισε μέ προσοχή τ'ο «ποτήρι του Ποσειδῶ-
νος» τ'ο έβραζε στό τραπέζι, κοντά στις μπουτίλλιες πού ήταν
γεμάτες παλιό κρασί του Ρήνου.Δέν έπληγε όμως νά κοιμηθῆ.
'Η περιέργεια τήν κρατούσε άγρυπνη, μέ τ'ο νευρικό σύστημα τρομερά
ερεθισμένο. Κρήτηκε λοιπόν κοντά μέ βελανιδιά, πίσω από
πικνούς θάμνους» από καί μόλις πορουσε ν' άκούη, έβλεπε όμως
πολύ καθαρά ό, τι συνέβαινε...

«Οί ξένοι, μέ τόν παππού της έπικεφαλής, έπροχώρησαν μέ
βήμα τελετουργικό, δύο—δύο, κ' εκάθησαν στα σκαμνιά τους πού
ήταν βαλμένα ές ήμικύκλιο, γύρω από τ'ο πέτρινο τραπέζι. Μεγάλα
δαδιά τοποθετημένα στους φωτιστάτες έθρηγαν κόκκινες άνταύ-
γειες στ' άγρια και σφοδρά πρόσωπά τους. Έμειναν λίγη ώρα σιω-
πηλοί, ή μάλλον σά νά μιλούσαν από μέσα τους, σά νά μουρού-
οιζαν χαμηλά προσευχή... 'Επειτα ο παππούς της 'Ιωσηφίνας έγέ-
μισε τ'ο ποτήρι ώς τά χείλη του, και άφού τ'ο άδειασε, τ'ο
έπρόσφερε στό γείτονό του. Τό ίδιο έκανε και αυτός, και όλοι μέ
τή σειρά. 'Επειτα σηκώθηκαν, σφίζανε ο ένας τ'ο χέρι τού άλλου
θερμά και ξανακάθησαν.

«Τέλος ο παππούς έκανε μέ προσφώνηση, από τήν όποιαν ή
'Ιωσηφίνα πολύ λίγα πράγματα μπόρεσε ν' άκούση, χωρίς μάλιστα
νά καταλάβη τίποτα. Φαίνεται όμως ότι ή προσφώνηση τού γέρο-
Δημίου άναφέρονταν σέ πράγματα πολύ θλιβερά, γιατί δάκρυα
χοντρά έτρεχαν στά μάγουλά του, και όλοι οι άλλοι γέροι βάλθη-
καν νά κλαίει πικρά.

«Τό θέαμα ήταν φοβερό, καταθλιπτικό ! Γιατί ένῷ οι άνθρω-
ποι εκείνοι φαινόταν ως τώρα σκληροί, άσυγκίνητοι από τ'ο χρό-
νο, σάν τά πέτρινα σκαλισματα Γοτθικού ναού πού τά μαύρισαν
οι αιώνας, νά τώρα πού δάκρυα τρέγγαν από τά παγερά μάτια
τους, και κλαίγανεν δυνατά και άπαρηγόρητα σάν παιδιά !

«Τό φεγγάρι σκεπασμένο από έλαφριά σύννεφιά, έσκόρπιζε
στόν άνίστατρο ούρανό ένα άντιφάσμα τόσο μελαγχολικό, δεί-
χνοντας τήν παράδοξη αυτή σκηνή, όσπε ή κοπέλλα πού κουρο-
κόντατε ένιωθε τήν καρδιά της νά σφυροκτυπά. 'Εκείνος πού
πάντοτε πού προξενούσε τ'ο μεγαλύτερο όδυο ήταν ένας κοντό-
σωμος γεροντάκος, πού εκλαίγε πού πολύ άπό τους άλλους. Θρη-
νούσε τόσο σπαρταρικά, τόσο μεγαλόφωνα, όσπε ή 'Ιωσηφίνα ά-
κουσε μερικά λόγια του. «Ο γεροντάκος έφώναζε άκατάπαντα:
— «Ω, Θεέ !... Τό κακό έβράσταε τόσο πολύ πού μέ όλο-
κληρή άνθρώπινη φυλή δέν μπορεί πια νά τ'ο υποφέρει! «Ω Θεέ !
είσαι άδικος ! Ναι, άδικος !...»

«Οι σύντροφοί του έφαινότο ότι μέ δυσκολία τόν καταερύ-
ναν... Τέλος, οι δήμιοι σηκώθηκαν, άφισαν τους κόκκινους μαν-
τύες τους στα σκαμνιά και, μέ τά μεγάλα τους μαχαίρια κάτω από
τήν μασχάλη, έπήγαν δυο-δυο πίσω από ένα τεράστιο και πικνό-
φυλλο δέντρο, στη ρίζα τού όποιου ροισκούτανε μέ άξίνη. 'Ενας
απ' αυτούς έπληξε τήν άξίνη και άρχισε νά σκάβη λάκκο. Οι άλλοι
σχημάτισαν κύκλο γύρω του...»

«Στό επόμενο φύλλο θά ίδούμε τ'ο τέλος τής παράδοξης αυτής
περιπέτειας τού 'Ερρίκου Χάινε μέ τήν κόρη τού Δημίου.

ΑΙ ΝΕΩΤΕΡΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

ΤΟ ΕΛΙΞΗΡΙΟ ΤΗΣ ΜΑΚΡΟΖΩΓΙΑΣ

Η ανακάλυψις τού δόκτωρος Μπαϊκλιεύ. Αι ιδιότητες τού
ραδίου. Η τροφές μέ τ'ο ράδιο. Τά... ραδιοκουφέρα. Άρρω-
στοι πού γίνονται καλά. Γέροι πού ξαναγιάνουν. Τό φαί-
νόμενο τών μεταλλωρύχων, κτλ.

Από τών άρχαιότατων χρόνων όλοι οι σοφοί τής άνθρωπότη-
τος άσχολήθηκαν και άσχολούνται πούς λίγο πούς πολύ, γιά νά
εφεύρουν τ'ο έλιξήριο τής μακροζωίας. Τό έλιξήριο λοιπόν αυτό
φαιίνεται πός τ'ο άνεκάλυψε ο χημικοσοσικός δόκτωρ Στέλιαν
Μπαϊκλιεύ τού Σικάγου, ένας από τούς διασημότερους ραδιολόγους
τής εποχής μας... Εινε άπλούστατα τ'ο...Ράδιο. Σέ μία άνακάλυψη
αυτή έκανε έσχύρις στο θεαματικό Σινδέριο τού Σικάγου, έ-
τόνσε τις θαυματουργές ιδιότητες τού ραδίου ως μέσου θεραπευ-
τικού και πρό πάντων ως μέσου παρατάσεως τής ζωής. Κατόπιν
πολυτέταν πειραμάτων και παρατηρήσεων ο δόκτωρ Μπαϊκλιεύ διε-
πίστωσε ότι τά τρώφιμα πού υποβάλλονται στην επίδραση τού ρα-
δίου αποκτούν θαυματουργές ιδιότητες και δίνουν στον άνθρώπινον
όργανισμό δύναμη και άντοχή καταπληκτική. Πρό πάντων καταλ-
ηλτότατα γιά νά υποβληθούν στην επίδραση τού ραδίου εινε ή ζά-
χαρι και τ'ο γάλα.

«Ο δόκτωρ Μπαϊκλιεύ μακροεπίσπε κάποτε έπιτήδες γυλιάδες
κουφέρα από ζάχαρι και συμπυκνωμένο γάλα πού τά είχε προη-
πονημένος υποβάλλει στην επίδραση τού ραδίου, και τά έμειρασε σέ
άσθενεις τών νοσοκομείων και σέ γέρονς τών γηροκομείων. Τά ά-
ποτελέσματα ήσαν καταπληκτικά. «Όσοι έφαγαν από τά...ραδιοκου-
φέρα αυτά και ύπέθεραν από ρευματισμούς, αρθροίτιδα και άλλες
παθήσεις έγιναν έντελώς καλά.

«Επίσης ο δόκτωρ Μπαϊκλιεύ παρατήρησε ότι όσοι γέροι τών γη-
ροκομείων έπρεσαν συστηματικώς επί 2-3 μής από τά κουφέρα
αυτά σκεδόν ξαναγιάνωσαν, και φαινόνοσαν κατά 15-20 χρόνια
μικρότεροι. Άφορμή στην άνοστήρη ανακάλυψη τού έδωσε τ'ο φαί-
νόμενο τών μεταλλωρύχων τού Κολοράντο, όπου ως γνωστόν υπά-
ρχουν μεταλλεία ραδίου.

«Ο δόκτωρ Μπαϊκλιεύ επί 6 έτη παρατήρησε ότι οι μεταλλωρύχοι
τού Κολοράντο εινε σκεδόν όλοι άνεπιαιρέτως ήγεις και ρωμαλέοι,
ότι ή νοσηρότης έμφανίζεταν σ' αυτούς σέ άναλογία ένός 5/100 και
ότι όλοι φθάνουν σέ ύπερβολικό γήρας. Τά 80 εκατοστά τών με-
ταλλωρύχων τού Κολοράντο ζούν περισσότερο από 60 χρόνια και
έπί 50 εκατοστά περισσότερο από 70. Μεταξύ αυτών υπάρχει μεγί-
στη άναλογία άνθρώπων πού έξησαν παραπάνω από 90 και από
100 έτη.

Και τ'ο φαινόμενο αυτό, λέει ο δόκτωρ Μπαϊκλιεύ, όφείλεται εις
τ'ο γεγονός ότι στις τροφές πού παράγονται στο Κολοράντο και
πρό πάντων στο νερό τής περιφέρειάς αυτής εινε άναμιεμένο ράδιο,
ή τά διάφορα συστατικά τού ραδίου, στην πρωτογενή τους
κατάσταση.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΠΡΟ ΕΞΗΝΤΑ ΧΡΟΝΩΝ

Κατά τά τέλη του 1863 και άρχας του 1864 εξέδιδοντο έν
'Ελλάδι αι έξής εφημερίδες :

- Έν 'Αθήναις: 1) 'Η εφημερίς τής 'Εθνοσυνελεύσεως, 2) 'Ελ-
πίς, 3) 'Αθήνα, 4) Έβνομία, 5) Μέριμα, 6) La Grece, 7) Φι-
λόπατρις ('Ελλην), 8) Παλλινγενεσία, 9) 'Εθνοσύλαξ, 10) Ν-
Γενεά, 11) Τό Μέλλον, 12) 'Η νύξ τής 10 'Οκτωβρίου, 13) 'Ε-
θνικόν Φρόνημα, 14) 'Ανεξαρτησία, 15) Εταγγελισμός, 16) 'Ε-
φημερίς Φιλομαθών, 17) Χρόνος, 18) 'Ιερός άγων, 19) Πατρίς,
20) Φωνή τής 'Ανατολής, 21) 'Ανατολή, 22) 'Αστή τής 'Ανα-
τολής, 23) Νομιμόρφων, 24) 'Ελλ. 'Ενεργηταία, 25) Φιλό-
λαος, 26) Παναθήναια, 27) Τό Φώς, 28) Φήμη, 29) Ραδάμα-
φνος, και τά περιοδικά 30) Πανδώρα, 31) Εύαγγ. Κήρυξ, 32) Φι-
λόστοργος Μήτηρ, 33) Χρυσάλλις, 34) 'Ασκληπιός, 35) Μέλισσα,
ήτοι 29 εφημερίδες και έξ περιοδικά συγγράμματα.

- Εις τάς 'Επαρχίας: 1) Φάρος 'Ορθόδοξος και 2) Φωνή Λαού
εις τήν Λαμίαν. 3) 'Ελλην. Χρονικό, εις Μεσολόγγιον, 4) 'Α-
χαΐα, 5) Φοινίξ, 6) Δήμος και 7) Μίνως, εις Πάτρας, 8) Μεσο-
σφία και 9) Πελοπόννησος εις Καλάμας, 10) Φωνή 'Επαρχιω-
ν, 11) 'Αρκαδία, 12) 'Επαρχ. Πνεύμα, και 13) Τρίκορφα, εις Τρί-
πολιν, 14) Λακωνία εις Σπάρτην, 15) δ Σύνταγμα, 'Ελλην, έν
Ναυπλίω, 16) 'Αστή, 17) Σάλπιγξ, 18) 'Ισπότης και 19) Χρη-
ματιστήριον, στη Σύρο.